

8.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Bảy 17/1/1976

Cuộc gặp gỡ buổi chiều lại cũng rơi vào phiên muộn. Dự định nói cùng Nguyễn bao nhiêu lời thân ái mà rốt cuộc chẳng thể làm. Có lúc tôi với Nguyễn hầu như nhập một, đôi khi sao thật xa, với với xa.

Ở quán ông già, nơi cái bàn trong góc có bốn anh bộ đội. Cả bốn cứ hướng về tôi và Nguyễn với ánh nhìn thân thiện. Sau cùng, một anh đến cạnh, mời Nguyễn cùng sang bàn anh ta uống. Nguyễn nhận lời ngay, bỏ tôi ngồi lại một mình.

Thật lâu, Nguyễn về bàn, về áy náy:

“Nguyễn có làm gì cho Mãn buồn?”

Hỏi đến lần thứ hai tôi mới đáp:

“Bây giờ dẫu nói, Nguyễn cũng không nhận. Vậy thì 10 năm, 20 năm sau, nghĩ lại kỷ niệm hôm nay, Nguyễn tự suy xét mới biết rằng Mãn đã buồn hay vui trong sự kiện bị Nguyễn ‘bỏ rơi’ như lúc này.”

Câu chuyện vỡ lở từ đó.

Tôi nói nhẹ:

“Rượu, tự bản chất không bậy, nhưng chính người uống bậy.”

Nguyễn lắc đầu:

“Mãn đâu phải là Kinh Kha. Uống rượu với một người không phải Kinh Kha, không khoái được. Nguyễn có một chục thằng bạn và cả một chục thằng ấy ai cũng đều là Kinh Kha hào sảng.”

Trái tim tôi hốt nhiên đau nhói. Nhìn Nguyễn, tôi không biết chàng đùa hay thật trong câu nói ấy, nhưng *kể từ đó*, trở lại cái mặc cảm bơ vơ trước Nguyễn (trước một người đang yêu tôi), *tôi chối bỏ mãi mãi vai trò Kinh Kha bên cạnh Nguyễn.*

Khi nghe Nguyễn đọc bài *Dịch Thủy Tóng Biệt* của Lạc Tân Vương, thoát tiên tôi cười mỉm, sau, đưa tay ôm đầu, thành thật:

“Xin Nguyễn đừng đọc nữa! Mãn khổ sở quá!”

Nguyễn nhìn tôi, vẻ sừng sốt:

“Mãn đã hết yêu Kinh Kha của Nguyễn?”

Tôi thẳng thắn thú nhận:

“Đúng! Hình ảnh Kinh Kha ngày nào thân thiết bao nhiêu, đêm nay với Mãn, sao thật vô cùng xa lạ.”

Nguyễn bật kêu:

“Vậy thì chẳng bao giờ Nguyễn nói về Kinh Kha với Mãn nữa.”

Tôi thốt giật mình. Đây mới chính là bước đầu vỡ nát khi hai tâm hồn kiêu hãnh đối diện nhau trên một vấn đề tế nhị. Tuy nhiên, tôi vẫn đáp trong cái cười héo hắt:

“Nên vậy Nguyễn ạ. Cho Mãn được giữ lại chút gì cái đẹp Kinh Kha mà qua Nguyễn thuở trước, Mãn đã từng yêu.”

Khuôn mặt Nguyễn chột tái.

Lặng im hồi lâu, chàng rụt rè đưa tay ra trước tôi, nói nhỏ:

“Tại Nguyễn chưa lãnh hội được lý thuyết ‘đắc trung’ Mãn ạ. Có rượu vào hăng quá, Nguyễn đánh mất sự nhún nhường cần thiết đâm thành quá dõ. Mãn tha lỗi cho Nguyễn nghe?”

[]

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Bảy 17/1/1976

Kinh Kha viết cho Trân Sa:

*Kinh Kha quán lạnh sâu nghiêng chiếc
Giày cỏ gươm cùn ta đi đây!
Ta đi nhưng biết về đâu chứ?
Đã dấy phong yên lộng bốn bề
Thà cứ ở đây ngồi giữa chợ
Uống say rồi gọi thế nhân ơi
Thế nhân mắt trắng như ngân nhủ
Ta với nhà ngươi cả tiếng thề
Ngươi ơi, hề, ngươi ơi
Ngươi say bên ấy sao mà lạnh
Nhịp trúc ta về lạnh mấy mươi!...*

*Bố phải tìm một cây gươm bỏ theo trong sắc mới được, để mỗi
bạn đi uống rượu đỡ thấy bực bội khổ sở.*

*Đêm nay say thật thích. Máu Kinh Kha bùng bùng lên trong
ngươi Bố. Cuộc rượu hào sảng phóng dật, đưa tiên Kinh Kha nhập
Tân. Tóc trắng sĩ dựng ngược, nước sông Dịch tự thuở nào vẫn lạnh
căm căm.*

“Đêm nay rằm, yển tiệc sáng trên trời...”

*Bố đang lơ mơ, ngưng viết ở đây để tiếp tục tưởng mình là Kinh
Kha!*

[]

Sài Gòn, Chủ nhật 18/1/1976

Nguyệt Cầm- Trần Sa,

Một buổi tối đi uống rượu với Mãn về kết thúc bằng một câu chuyện buồn nản, một tâm trạng rã rời sâu sắc. Thật vô duyên, Bó nghĩ mãi, tại mình chưa lãnh hội được lý thuyết “đắc trung” khiến câu chuyện biến thành phá sản. Có rượu vào hăng quá, Bó đánh mất sự nhún nhường cần thiết. Bó dở quá! Cuối cùng phá sản đến độ Kinh Kha chết, quân tử chết luôn!

Đúng như Mãn nói, “Rượu, tự bản thân không bậy, nhưng người uống bậy”. Và sự phá sản vẫn tiếp tục khi Bó nhớ lại câu nói của Mãn: “Tư cách của Nguyễn có đủ bảo đảm cho lời đề nghị không?”

Mãn độc thật! Bó đang hăng mà cũng lặng người đi trong bàng hoàng. Đáng lẽ Bó không nên suy nghĩ nhiều về một câu nói, mà hãy cứ xem nó băng quơ như mọi câu khác thoáng qua. Có lẽ Bó mang mặc cảm nặng quá thì phải? Cái mặc cảm “nhỏ bé trước Mãn”. Cứ phải tự nhủ lòng “Không nên có ý nghĩ như thế” và thốt kinh hoàng khi tưởng tượng đã để mình làm quen với những tâm trạng xấu xa. Một lần, hai lần không sao, nhưng lâu dần sẽ đi đến sự chi ly phân hóa.

Đáng lý lòng Bó chỉ nên như tấm gương phản chiếu sắc nét hình dáng Mãn thôi. Nhưng dù sao, một buổi tối hắc ám như đêm nay cũng làm vẫn đục phần nào tấm gương ấy.

Buồn thay!

Trần Sa ạ, Mãn cứ hứa hẹn với Bó mãi về một ngày Bó sẽ mất Mãn. Bó nghe thật nhiều lần một câu mà Bó không quen nghĩ đó là sự thật. Nhưng đến một lúc nào như hôm nay, Bó bị kích thích để nghĩ nhiều đến nó.

Mãn bỏ Bó thật, rồi thế nào nhỉ? Bó hoàn toàn không nghĩ nổi. Một bi kịch bơ vơ mà Bó không nắm được đoạn kết.

Mà đó là sự thật? Không phải là sự thật?

Và cũng như Mãn thường nói, Bó chỉ là một kẻ thụ động, bi quan khi nhận định như trên mà thôi. Thêm nữa là một kẻ “yếu bộ đội” đầy tự ti mặc cảm.

Bó đang nằm trên giường viết cho Trần Sa, máu như dội ngược lại trong đầu. Cái gì hả? Bó không biết nữa. Đâu bao giờ Bó muốn mất Mãn nhưng sao sự phân hóa phá sản cứ tiến hành đều đặn như thế? Bó chẳng nắm được ý nghĩ của Mãn, ý nghĩ chạy lộn xộn từ tim lên đến miệng rồi lên đầu, phân tán ra tứ chi, Bó đuổi theo cho đến ngất ngư...

[]

Sài Gòn, thứ Hai 19/1/1976

Trần Sa ơi,

Sáng nay đáng lẽ phải ra rạp Kim Châu học, Bó quên mất, quen đường chạy lên Vạn Hạnh, không gặp ai mới biết là mình lầm. Vậy là

chiều nay được nghỉ, Bó ra sớm gặp Mãn. Thay vì đi uống rượu, Bó Mãn sẽ đi uống café ở quán Con Rùa. Uống café, ngồi nói cuông, chắc tình hình sẽ khá hơn (mặc dù người buồn nhất là Bó nếu không được uống rượu!)

Đêm qua viết cho Trân Sa lỡ dở, Bó bỏ ngang để đọc Nerval, thích hơn. Bó không quen nằm viết mặc dù trong tư thế thoải mái ấy, Bó nhớ được nhiều điều hơn để ghi ra hết. Bó thật thích nhân vật của Nerval trong quyển Mùi Hương Xuân Sắc. Quyển sách cũng nhỏ nhắn đáng yêu để mình có thể tìm một vài ý tưởng đột xuất trong đầu nằm đâu đó trong quyển sách.

Không biết đêm qua về, Mãn có đọc Nerval không? Bó chỉ thấy Mãn ngồi chép truyện cho Trân Sa. Sao bây giờ Bó thích có quyển ấy ngay (những quyển sách nhỏ của Trân Sa chép lại thành một quyển kết tinh) để Bó có thể sống lại một hạnh phúc tuyệt vời từ thời gian thứ nhất... Mà thôi, ở một không gian trong suốt lắng đọng như Dalat, Bó sẽ quay trở lại sống với những ngày tháng cũ, nhớ hết những chi tiết nhỏ nhất, dư vang của hạnh phúc, viết ra cho Trân Sa.

[]